THE DAILY HEBREW JOURNAL

H. WINBERG, Pres. & Gen. Mgr.

The Only Daily Jewish Newspaper in the Province of Ontario

PUBLISHED BY

— CANADIAN JEWISH PUBLISHING CO., LTD. —

251-253 Queen Street West Telephone Adelaide 3967

SUBSCRIPTION RATES: $3.50 PER YEAR
SINGLE COPY 1c.

Entered as Second Class Mai Matter at G.P.O. Toronto, Ontario
January 22nd, 1913

א אידישער קאנדידאט איז אויך אן אלגעמיינער

פון מאנכע קרייזען מאכט מען אונז אויפמערקזאם אויף דעם, אז טור האבען ניט קיין רעכט צו א ספעציעלען אידישען קאנדידאט פאר סאוט־וועסט טאראנטא, פינקט, ווי די קאטוליקען פאדערען ניט קיין ספעציעלען קאנדידאט, און אויך ניט די פראטעסטאנטען.

אויב יענע פאדערונגען ניט אזעלכעס. ווארום זאלען מיר פערלאנגען עקסטרא פריווילעגיעס.

געגען דיזען ארגומענט, דארפען אונזערע היינטיגע ווערטער אלס אן ענטפער דיענען.

ווען עס ווערט ארויסגעשטעלט א קאנדידאט אין דעם געגענד פון בערלין, אנטאריא, צו עס איז פאר א פראזיינציעלען אדער פעדעראלען אמט, איז מעהרסטענס דער קאנדידאט א דייטשער, ווייל די בעפעלקערונג דארטען איז א דייטשע. דאס זעלבע איז אויך מיט די פראנצויזישע געגענדען אין אנטאריא, און די רוטענישע געגענדען אין מאניטאבא.

אויב דארטען איז אזוי דער פאל, ווארום זאל אויך ניט זיין דאס זעל בע בנוגע סאוט־וועסט טאראנטא?

צוהן פארלאמענט מיטגלידער שיקט טאראנטא צום פראווינציע־לען פארלאמענט. די טאראנטער אידען זענען ארום א צעהנטיל פון דער גאנצער בעפעלקערונג, אזוי אז פון יעדען הינזיכט זענען זיי בערעכטיגט צו איין אידישען פערטרעטער. ובפרט נאך אלס א פערטרעטער פון סאוט־וועסט טאראנטא, א געגענד בעוואוינט פון אידען.

אזא פערטרעטערשאפט האבען בעקומען די אידען פון ווינניפעג, פון מאנטרעאל, און ווארום זאלען עס אויך ניט בעקומען די אידען פון טאראנטא?

אונזער טענה פאר א אידישען פערטרעטער, איז דארום, א גאנץ גערעכטע.

אבער דא ווילען מיר נאך עטוואס זאגען. א אידישער פערטרעטער, דארף ניט זיין בלויז א אידישער נור אן אלגעמיינער. — דער פארשטעהער פון אלע בירגער פונ'ם בעטרעפענדען דיסטריקט.

פינקט ווי עס איז נאטירליך, אז אין א דייטשען געגענד, איז דער קאנדידאט א דייטש, אין א פראנצויזישען א פראנצויז, אזוי נאטירליך דארף זיין, אין א אידישען געגענד ארויסצושטעלען א אידישען קאנדידאט, ווייל אזא קאנדידאט פערשטעהט בעסער די אייגענארטיגע דיסטריקט ווי וועלכער עס איז אנדערער.

דארום זענען מיר פאר א אידישען קאנדידאט, ווייל אזא קאנדידאט איז אויך אן אלגעמיינער פערטרעטער, אין נאטירליך, א פערטרעטער פון אלע זיינע וועהלער.

אז אין סאוט־וועסט טאראנטא זאל ארויסגעשטעלט ווערען א אי־דישער קאנדידאט, איז ניט נאר אין די אינטערעסען פון די אידען, נאר אין אלעמענס אינטערעסען. פון דער רעגיערונג, ווי פון דער אפאזיציע.

די אידען אינ'ם פראווינץ אנטאריא זענען א בעדייטענדע צאהל. אלס איינוואוינער פון אנטאריא, האבען זיי געוויס זייערע גוטען און פראבלעמען, וועלכע די רעגיערונג דארף לעזען אין נאכקומען.

די אידישע וועלט איז אבער אפטמאהל אונפערשטענדליך דער ניט־אידישער, און זי קען קיינמאהל אזוי בעגרייפען די אידישע גוטען, ווי איינער פון זעלבען פאלק.

די אנטאריער רעגיערונג איז אלעמענס רעגיערונג, די רעגיערונג פון אלע איינוואוהנער פונ'ם פראווינץ, אהנע אונטערשיעד פון ראסע און רעליגיאן, אין די אינטערעסען פון דער "לעדזישסלייטשור", וועלכע פאר־מירט די רעגיערונג און שאפט געזעצען פאר'ן פראווינץ, איז דארום צו האבען א פערטרעטער פון יענער גרופע. אום ער זאל דיענען אלס פער־מיטלער צווישען די אידען פון אנטערי א און די רעגיערונג.

דארום זענען מיר פאר א אידישען פערטרעטער. אין צו אזא פער־טרעטער איז בעהעכטיגט דער גרעסטער אידישער געגענד פון אנטאריא, דאס איז סאוט־וועסט טאראנטא.

דער ערוועהלטער קאמיטעט

די וונטאגדיגע פערזאמלונג האט זיך געענדיגט מיט אן ערוועהל־טען קאמיטעט, וועלכער וועט דארפען מיט אלעס פערזאמלטען, און אויך די רבנים זענען פערפליכטעט נאכצוקומען די בעשלוסען פון דיעזען קאמיטעט.

די בעשלוסען, אויב נאר דורכגעפיהרט, וועלען מוזען זיין ווייט־געהענד, און פערבעסערען דעם צושטאנד.

אלעס וועגדט זיך אבער אינ'ם קאמיטעט, אויף וויפיעל ער וועט זיין ארבייטס־פעהיג און ארבייטס־ווילליג.

אויב די ערוועהלטע פערזאנען וועלען ארבייטען איבערגעגעבען פאר דער אלגעמיינער זאך פון איינפיהרען ארדנונג, וועט ניט נעהמען לאנג, און צום כאאטישען צושטאנד וועט קומען א סוף.

וועט עס אבער דער קאמיטעט זיין, וועט ער ערפילען זיינע אויפ־גאבען, וועלכע ליעגען אויף איהם?

לאמיר האפען, אז ער וועט עס זיין, אבער אום דער קאמיטעט זאל קענען ארבייטען ערפאלגרייך, פאדערט זיך איין זאך.

זאל קיינער, צוליעב עקשנות אדער אנדערע פערזענליכע קריזודעס ניט לענען דעם קאמיטעט קיין שטיינער אין וועג.

זאל יעדער העלפען די ערוועהלטע קאמיטעט מיטגליעדער, לויט זיינע מעגליכקייטען, און די קאמיטעט־מיטגליעדער וועלען דאן מיט מעהר מוטה קענען ערפילען די אויפגאבען זייערע.

בריעף פון הונגער און נויט

(נאר א פרישער גרום און אן אפיציעלע בעשטעטיגונג פון די גרייסע לייד־ען און פיין פון אונזערע מלחמה קרבנות. די אונשולדיגע איהען, וועלכע די רוסישע רעגיערונג האט ארויסגעטריבען קיין סיביר.)

אן איבעריגען מאל קומט אונז אום צו איבערצייגען זיך, ווי וועניג מיר ווייס־סען דא, אויף דער זייט'ם, וועגען די פיין און יסורים הונגער און נויט וואס אונזערע ברידער אין רוסלאנד שטעהען אויס פון א נומער פון א מאסקווער רו־סיש־אידישער צייטונג "נאווי פוט, נו מער 16 פון 21־טען מאי, 1916; די צייטונג טראגט אויף זיך שטרענגע סמנים פון דער רוסישער צענזור, און דאס רוגנט אונז אלס גאראנטיע, אז אלעס וואס ווערט דא בעריכטעט, איז בעגרינדעט אויף פאק־טען, און איז ניט קיין פאנטאזיע פון די פען־מענשען.

אונטער דעם קעפעל: "ברעף פון סיביר", אונטערגעשריעבען פון איינעם א. באבראווסקי, געפינען מיר א רייהע דאקו־מענטען, וואס דערצעהלען וועגען דער לאגע פון די אידען, וועלכע זיינען ארום געטריבען געווארען פון די מלחמה געגען דען אין דעם ווייטען, קאלטען סיביר.

די בריעף זיינען אדרעסירט געווארען צו א אידישען הילפס־קאמיטעט און דער שרייבער פונ'ם ארטיקעל איז אויך א מיטגליעד פון אזא קאמיטעט, און דאס אלעס ציינט אונז, אז אלעס, וואס ווערט געמעלדעט אין די בריעף איז דער ריי־נער אמת.

דער שרייבער בעמערקט אויך, אז דאס זיינען ניט מעהר ווי "שטיקלעך" פון בריעף וואס זיינען אנגעקומען פון די ארויסגעטריבענע, און אט זיינען די "שטיקלעך".

.....,,הילף ניט מען אונז ניט מעהר ווי 3 רובעל מיט 90 קאפעקעס א מאנאט, אבער דאס איז אויך נאנץ שווער צו בעקומען. פון די 80 ארויסגע־טריבענע, וואס געפינען זיך דא (אין דעם דארף זנאמענסק, אירקוטסקער גוב.) האבען נאר 2 מענשען בעקומען פאר צוויי מאנאטען צו 3.90 רובעל.

....,,פערשיקטע געפינט זיך 80 מענ־שען, קיין הילף־געלד בעקומען מיר ניט, מיר ליידען זעהר איינינע האבען אפילו ניט קיין וואהנונג, דער יקרות איז אונער טרעגליך... פון די ארטיגע איינוואהנער קען מען נאר ניט ערוואארטען..."

אבער זנאמענסק איז ניט דער איינציגער פונקט, וואו די לאגע פון די ארויסגעטריבענע איז אזוי שרעקליך, אויך אין די אנדערע קלעגערע און גרע סערע פונקטען פון דער בריעף צייגט אזוי געפינט זיך ניט איין הונגערט אידישע ארויסגעטריבענע, איז די לאגע ניט בע־סער, ווי אין זנאמענסק

פון דארף מאלישאווקי, באלאהאנס־קי אויעזד, שרייבען די ארויסגעטריבענע:

— "מיר האבען זיך געווענדעט מיט א בריעף צום קאמיטעט, אין וועלכען מיר האבען בעשריבען אונזער טרויעריגע לא־גע דא ... מיר זיינען געבליבען אהן מיט לען צום לעבען, מיר הונגערען, מיר האבען ניט פאר וואס צו דינגען א דירה, מיר געהען שלעכט אנגעטהאן!..."

פון דארף אוסטראווא שרייבט א דאר־טיגער איד, וואס העלפט די ארויסגעטרי־בענע:

— "איך האב זיי צעטיילט צו 7 רובעל אבער דאך וועלען זיי קוים דערציהען;.. עס איז אויסגעקומען צו געבען זיי נאך צו רובעל. א פונט פארן־ברויט קאסט 5 קאפעקעס. וועגען פלייש איז איבעריג צו רעדען, דאס געלד סטייעט ניט אויף ברויט און דיהה..."

די זעלבע לאגע איז אין נאווא־אודא:

— "קיינע לעבענס מיטלען פערמאגען מיר ניט. מיר האבען געהאפט אויף הילף פון דער רעגיערונג, נאר אזא גליק איז נאך אלץ ניט מעהר ווי א פאנטאזיע... עס ווערט שוין גיך צוויי מאנאטען, צום צווייטען מאל האבען מיר דערלאנגט „פראשעניעס" צום איספראווניק, און קיין הילף בעקומען מיר ניט... אונז איז זעהר שווער.. ניטא קיין מעגליכקייט צו פערדיענען אויף דאס קלענסטע.. אונז קומט אויס בובשטעבליך צו הונגערען.."

פון מאנזורקי, שרייבט מען:

"ניט האבענדיג קיין מעגליכקייט עס וואס צו פערדיענען, בעטען מיר ארויס־שיקען אונז הילף, מיר זאלען דא ניט שטארבען פון הונגער..."

אין אלעקסאנדראווסק, וואו עס געפינט זיך דער בעריהמטער קאטארנע־צענטראל, געפינען זיך אין דער "פער־עסולנער טורמע" די ארויסגעטריבענע, וואס זיינען בעשטימט אין קירענסקער אויעזד און יאקוטסקער גענענד. זיי וואר־טען דא ביז די נאוויגאציע איבערן לענא וועט זיך עפענען, און זיי שרייבען:

—" מיר נויטיגען זיך אין אלעס: אין טיי, צוקער, טאבאק, קליידער און וועש.."

—" איך האב ניט נארנים, בוכשטעב־ליך נארניט: ניט קיין וועש, ניט קיין מלבוש, ניט קיין שיך.."

נאך ערגער איז דא לאגע פון די ארויס־געטריבענע וואס געפינען זיך אין נא־יום און יענעסיסקער גוב. אט זיינען "שטיקלעך" פון זייערע בריעף:

— מיר געפינען זיך אין באגוטשאנ־.. אן ליידען זעהר שטארק. איך בעט הילף פון אייער קאמיטעט, ווייל מיין נויט איז עהר גרויס. איך בין אבגעריסען פון מיין פאמיליע און געגענד (פעטראווסקער גו־בערניע), וואו איך האב פריהער געוואנט שוין מעהר ווי 12 מאנאטען".

א שליח פון דעם יענעסיסקער אידי־שען הילפס־קאמיטעט שרייבט:

„איהר קענט זיך ניט פארשטעלען, וואס פאר א שרעק דא איז. מענשען שטארבען ממש פאר הונגער. עס זיינען א אזעלכע, וואס האבען שוין פון דריי־טאג גארניט געגעסען. אלע זיינען נאקעט אוף בארועוס... 13 יעהרינע קינדער זיי־נען פערשיקט אין דערפער, וואו מען קען אפילו פאר געלד ניט קויפען קיין ברויט. בעטלען איז ניטא ביי וועמען, די פויע־יים אליין האבען ניט וואס צו עסען.."

א גרופפע ארויסגעטריבענע פון 50 מענשען שרייבט:

"מיר זיינען נאעקט, בארוועס און הונ־ערינג, מיר האבען אויף ניט קיין סדורים, טליתים און אלעס וואס א איד דארף האט־ען צום דאווענען..."

א גרופפע פון 27 מענשען שרייבט:

— די אונערטרעגליכע נויט צווייענט זונז אומגליקליכע מלחמה קרבנות, בע־זען אייך איהר זאלט מיטליידען אונזער ביטערען מזל ארייסשיקען אונז א ביסעל געלד, וועש, שיך און קליידער..."

דער יענעסיסקער אידישער הילפס־קא־מיטעט האט געטהאן, וואס עס איז פאר איהם בכח געווען, און האט געענטפערט מיט וואס עס איז אויף די אלע בריעף, מיר וועלען דא אבער נאך בעלעגען איין בריעף, וואס דער אירקוטסקער הילפס־קאמיטעט האט בעקומען פון א מאנזורס־ער אידען. אין דעם בריעף וועדט בע־שריבען, וואס די ארויסגעטריבענע האב־בען איבערגעליטען אויף דעם וועג פון אירקוטסק ביז די ערטער, וואוהין זיי זיי־נען ארויסגעשיקט געווארען.

— דעם 25־טען דעצעמבער (1915) איז צו אונז, אין מאגזירקע, אנגעקו־מען א פארטיע ארויסגעשיקטע, וועלכע זיינען געווען בעשטימט אין ווערכא־ענסק. אין דער פארטיע האבען זיך געפונען 9 אידען און דער עלטער פון 36 ביז 60 יאהר. איינער פון זיי איז אל־טער מאן, סווערדיאל האט מיר דערצעהלט; ווען מיר זיינען ארויס פון אירקוטסק האבען מיר געהאט פאר זיך א בערניגען וועג פון 36 ווערסט ביז דעם דארף איאק. קיין פוהרען האט מען אונז ניט געגעבען. דורכגעהענדיג 15 ווערסט, האב איך דערפיהלט, אז עס קומט דער סוף, ווייטער געהען קען איך ניט, און איך האב אנגעהויבען אפצו־שטעהן, דער קאנוואי האט אנגעפאנגען צו ביזיערען זיך, נאכדעם האט מען גע־לאזען אין נאכג, דעם פריילאך. איך בין געפאלען, האט מיר דער קאנוואי א צווייטען מאל געגעבען מיט'ן קולאק אין רוקען, און מיט די קולאקעס האט ער מיך צוגעשטופט צו דער קאמאנדיר פון די רוסישע ארמייען אין גאליציען און בוקאווינא.

דעפעשען וואס זיינען פאר די לעצטע עטליכע טעג אנגעקומען פון בערלין דער־צעהלען, אז ברוסילאף, דער אויבער־קא־מאנדיר פון דער רוסישער ארמעע וואס מאכט דעם איצטיגען זיעגרייכען אנגריף אויף עסטרייך אונגארן איז דער ערשטער רוסישער קאמאנדיר פאר וועהען די דייר־טשען האבען דרך ארין און רעבענען זיך מיט איהם אלס א זעלטען פעהיגען מיר־ליטאריסט. עס וועט דערפאר זיין אינ־טערעסאנט איבערצוגעבען אין קורצען די ביאגראפיע און כאראקטערשטריכען פון דיעזען געגעראל.

דיעזע קורצע ביאגראפיע איז אנגעשריר־בען געווארען פון אן אמעריקאנער. טשארלס דזשאחנסטאן וועמענס פרוי איז א שוועסטער פון מאדאם בורוסילאף.

ווען ברוסילאף האט אנגעהויבען צו פארנעהמען דעם פראסצעניום, אזוי צו זא־גען, פון דעם מיזרח פראנט, איז ער אזוי אויבגעקאנט געווען אז מעהרערע שרייבער האבען ערקלערט, אז ער איז א מין האר־ניבאל, א צעווער אדער אן אלעקסאנדער מקדון, און אז. אזוי ווי דער לעגענדאר־ישער קעניג פון סאלעם, האט ער ניט קיין לעבענסגעשיכטע, און כדי צו וואהרען אביסעל ליכט אויף דעם רום וועמען די דייטשען „נעהמען ערנסט", דערצעהלט מר. דזשאהנסטאן פאלגענדעס:

אלעקסעי אלעקסעיעוויטש ברוסילאף איז, מיט קארגע זעכציג יאהר צוריק, גע־בוירען געווארען אין דעם קאווקאזער. האלבארענטאלישען שטעדטעל קוטאיס וואס ליגט צווישען פאטי. די האפענ־שטאדט פון שווארצען ים און דעם שנעע בעדעקטען בארג קאזבעק, 3000 פוס הע־כער פון דעם בעריהמטען „מאנט בלאן" דער ווייסער בארג.

זיין פאטער, אלעקסעי ברוסילאף, איז אויך געווען א סאלדאט, א גענעראל. וועל־כער איז, ווי פיעלע רוסען ערצייגען גע־וואהרען אלס מיליטאריסט, אויף די שלאכטפעלדער פון דעם קאווקאזער חות־דערט יעהריגען קריעג. און ניט נאר דער פאטער און דעם איצטיגען ברוסילאף, נאר די גאנצע משפחה זייט זי האט אנ־געהויבען עקזיסטירען האט זיך אויסנג־צייכענט אין דער מיליטערישער און פאר־ליטישער געשיכטע פון רוסלאנד.

די ערשטע שולע האט אלעקסעי ברו־סילאף בעזוכט אין טיפליס, די הויפט־שטאדט פון קאווקאז. דערנאך האט ער דורכגעמאכט די פערשיעדענע מיליטע־רישע שולען אין רוסלאנד, און איז שפע־טער אויטגעשיקט געווארען אלס דראג־גונער לייטענאנט אין דעם ווילדען, וואונ־דערשעהנעם, האלב־אייזענטאלישען קאווי־קאז.

אין דיעזער געגענד וועלכע איז אזוי שעהן בעזוגנען פון לערמאנטאוו און אזוי פראכטפאל געשילדערט געווארען פון טאלסטאי, האט זיך דער יונגער ברוסילאף אויסגעצייכענט אין די ווילדעסטע אונ־טערנעהמונגען. ער איז געווארען דער פלינקסטער רייטער און דער פעהיגסטער יעגער פון בערען אגן אנדערע ווילדע חיות.

דער פודאמענט פון זיין זיקיגפסטיגער קאריערע איז אבער געלעגט געווארען אין יאהר 1877. אין פריהלינג פון יענעם יאהר האט צאר אלעקסאנדער דער צוויי־טער ערקלערט קריעג געגען טערקיי, און אייגער פון די קאמאנדירען וואס האבען געקעמפפט מיט גרויס ערפאלג געגען טער־קיי, איז געווען גרויספירסט ניקאלאי, דער ניקאלאי.

ברוסילאף האט כמעט קיין אנטהייל ניט גענומען אין יענעם קריעג, אבער נאך דער מלחמה ווען דער גרויספירסט האט רע־אָרגאניזירט די בערהמטע קאוואלעריע שולע פאר אפיצירען אין פעטראגראד, האט ער אויסגעקליבען אלס הויפט פון דער שולע פאלקאוניק וולאדימיר סוכאמ־ליגאף, וועלכער איז שפעטער געווארען קריעגס מיניסטער. סוכאמליגאף ווייערער האט אויסגעקליבען אלס זיין רעכטע האנד, דעם יונגען קאוואלעריע אפיציר, וועל־כער האט געשם'ט אלס דיער בעסטער רייטער אין גאנץ קאווקאז, אלעקסעי ברו־סילאף.

זייענדיג אין פעטראגראד איז ער גע־קומען אין פערבינדונג מיט די ערעסטע מיליטאריסטען פון לאנד, און איז אין א קורצער צייט געווארען קאמאנדיר פון אן אבטהיילונג פון דער בעריטענער גווארד־יענער פון דער רוסישער ארמעע.

אלעקסעי אלעקסעיעוויטש ברוסילאף איז, מיט קארגע זעכציג יאהר צוריק, גע־בוירען געווארען אין דעם קאווקאזער. האלבארענטאלישען שטעדטעל קוטאיס וואס ליגט צווישען פאטי. די האפענ־שטאדט פון שווארצען ים און דעם שנעע בעדעקטען בארג קאזבעק, 3000 פוס הע־כער פון דעם בעריהמטען „מאנט בלאן" דער ווייסער בארג.

זיין פאטער, אלעקסעי ברוסילאף, איז אויך געווען א סאלדאט, א גענעראל. וועל־כער איז, ווי פיעלע רוסען ערצייגען גע־וואהרען אלס מיליטאריסט, אויף די שלאכטפעלדער פון דעם קאווקאזער חות־דערט יעהריגען קריעג. און ניט נאר דער פאטער און דעם איצטיגען ברוסילאף, נאר די גאנצע משפחה זייט זי האט אנ־געהויבען עקזיסטירען האט זיך אויסנג־צייכענט אין דער מיליטערישער און פאר־ליטישער געשיכטע פון רוסלאנד.

די ערשטע שולע האט אלעקסעי ברו־סילאף בעזוכט אין טיפליס, די הויפט־שטאדט פון קאווקאז. דערנאך האט ער דורכגעמאכט די פערשיעדענע מיליטע־רישע שולען אין רוסלאנד, און איז שפע־טער אויטגעשיקט געווארען אלס דראג־גונער לייטענאנט אין דעם ווילדען, וואונ־דערשעהנעם, האלב־אייזענטאלישען קאווי־קאז.

אין דיעזער געגענד וועלכע איז אזוי שעהן בעזוגנען פון לערמאנטאוו און אזוי פראכטפאל געשילדערט געווארען פון טאלסטאי, האט זיך דער יונגער ברוסילאף אויסגעצייכענט אין די ווילדעסטע אונ־טערנעהמונגען. ער איז געווארען דער

ארעסטאנטען. ווי איך בין ווייטער גע־גאנגען, ווייס איך ניט און געדענק ניט, אבער דורכגעהענדיג מיט דער הילף פונם פריקלאד נאך א 10 ווערסט בין גע־פאלען און אין גאנצען פערשארבען. אזוי אז די פריהערדיגע 'מיטלען" האָ־בען שוין מעהר ניט געהאלפען. ערשט אמאלס, און דאס נאך די בקשות און הבטחות פון די ארעסטאנטען; האט מען מיך ארויסגעלעגט אויף איינער פון די אזהרען און מען האט מיך דערפיהרט ביז איאק. אין איאק האט מען אונז ניט געלאזען נעכטיגען אין פריוואטע הייזער און צוזאמען מיט די איבעריגע ארעסטאנטען האט מען אונז איינגע־שפארט אין 'קאטאלאזשטע". ביינאכט האבען ביי מיר די קרימינאלען צוגענו־מען אלץ, וואס איך האב פערמאגט.."

אן עהנליכע געשיכטע האט דערצעהלט אן אנדער ארויסגעשיקטער — גינזבורג. זומענדיג קיין איאק אויף מיט דער "הילף" פונ'ם פריקלאד, איז ער קראנק געוואָרען און מען האט איהם אוועקגע־שיקט אין האספיטאל. ביז ער איז ארויס פון דארטען, האבען שוין די קרימינאלען צושלעפט אלע זיינע זאכען, און אז מען האט אין וועג דערקאנט איינינע פון די אכען, האבען די ארעסטאנטען אנגעהויי־בען צו מכות'ען די ארויסגעשיקטע

און דער בריעף פערענדיגט זיך:

"אזוי איז די לאגע פון אלעארויסגע־טריבענע — אידען, פאלאקען, רוסען, לאטשיען, ליטווינער און אנדערע. פון אירקוטסק טרייבט צופוס זיי דער קאנ־וואי ביז איאק דא גיט מען זיי איבער דעם דארפישען קאנוואי, און עס הויבען אן באלעבאטעווען די ארעסטאנטען־רע צייווירסטען, וועלכע רויבען אונז מכיין־ביים קלענסטען ווערטשאפט..."

דאס זיינען די בריעף פון הונגער נויט און פיין, אהן קיינע בעפוצונגען, אהן קיינע קאמענטארען. זאלען עס די אידען אויף דער זייט ים ארויינגעהמען טיעף אין זייערע הערצער, און זאלען זיי ווערנען, אז נאר א קליינער טייל פון דער אמת'ער לאגע ווערט דא בעקאנט און דאס איינציגע, מיט וואס מיר קענען פערגרייפען די שווערליכע, הארצרי־סענדע לאגע פון די אומגליקליכע אידי־שע מלחמה קרבנות.

דער אמעריקאנער צוזאמענפאהר פון די ציוניסטען

אין פילאדעלפיא, קומט יעצט פאר דער יעהרליכער צוזאמענפאהר פון דער אמעריקאנישער ציוניסטישער פעדעראציע.

זייער צוזאמענפאהר קומט פאר אין א צייט, ווען דאס אידישע פאלק לעבט איבער די גרעסטע קאטאסטראפע. אין א צייט, ווען פון אמעריקא זענען געבליבען אונבערירט, און פעהיג פארצוזעצען די אידישע ארבייט.

אויפ'ן אמעריקאנער אידענטהום איז אויסגעפאלען איבערצוגעהמען די לייטונג פון די אידישע אינטערעסען.

דער אמעריקאנער ציוניזם האט תמיד פערגומען אן אונבעדייטענדע ראלע אין דער ציוניסטישער בעוועגונג. מעהרסטענס צוליעב איהר איי־גענע שולד, ווייל ביז גאר לעצטענס. איז די בעוועגונג כמעט ווי קיין לעבעדיגע בעוועגונג ניט געווען.

אויב די יעצטיגע קאנווענשאן וועט זיך בעמיהען צו ווערען יענער אינסטאנץ אינ'ם ציוניזם, ווי עס איז היינט דער פאל מיט די אמעריקאנער אידען אינ'ם אידענטהום, וועט די קאנווענשאן בלייבען א היסטארישע, און א וויכטיגע.

ווער עס איז דער גענעראל ברוסילאף

ווארום כאכט איצט אזא רושם אלס אויבער־קאמאנדיר פון די רוסישע ארמייען אין גאליציען און בוקאווינא.

דער פודאמענט פון זיין זיקיגפסטיגער קאריערע איז אבער געלעגט געווארען אין יאהר 1877. אין פריהלינג פון יענעם יאהר האט צאר אלעקסאנדער דער צוויי־טער ערקלערט קריעג געגען טערקיי, און אייגער פון די קאמאנדירען וואס האבען געקעמפפט מיט גרויס ערפאלג געגען טער־קיי, איז געווען גרויספירסט ניקאלאי, דער ניקאלאי.

ברוסילאף האט כמעט קיין אנטהייל ניט גענומען אין יענעם קריעג, אבער נאך דער מלחמה ווען דער גרויספירסט האט רע־אָרגאניזירט די בערהמטע קאוואלעריע שולע פאר אפיצירען אין פעטראגראד, האט ער אויסגעקליבען אלס הויפט פון דער שולע פאלקאוניק וולאדימיר סוכאמ־ליגאף, וועלכער איז שפעטער געווארען קריעגס מיניסטער. סוכאמליגאף ווייערער האט אויסגעקליבען אלס זיין רעכטע האנד, דעם יונגען קאוואלעריע אפיציר, וועל־כער האט געשם'ט אלס דיער בעסטער רייטער אין גאנץ קאווקאז, אלעקסעי ברו־סילאף.

זייענדיג אין פעטראגראד איז ער גע־קומען אין פערבינדונג מיט די ערעסטע מיליטאריסטען פון לאנד, און איז אין א קורצער צייט געווארען קאמאנדיר פון אן אבטהיילונג פון דער בעריטענער גווארד־יענער פון דער רוסישער ארמעע.

דיעזע וועלכע איז דער אריסטאקראטישער קארפוס פון דער רוסישער ארמעע. ער האט איינגעפיהרט עטוואס נייעס אין רוסלאנד: די ערצייהונג פון אן אפיציר אין צייט פון פריעדען דארף זיין אזעלכע וואס זאל איהם אזוי ענטוזיאזלען, אז ער זאל צו יעדער מינוט זיין פארטיג צו קע־נען געהען אין קריעג. און די אפיציר־ען אונטער זיין קאמאנדע האבען געמוזט דורכמאכען שווערע עקזאמענס אין רייטען און האבען נעמוזט רייטען אויף אפענעם פעלד ביי נאכט אין די ערגסטע וועט־טערען.

די יאראסטאקראטישע עלטערען פון די געפעסטע אפיצירען האבען געמאכט אזא ויצעקו אז דער צאר האט דאס דערהערט אייגכמאל האט איהם דער צאר געלאזט רופען און איהם דעדיוף איוויפמערקזאם גע־מאכט. דערויף האט ברוסילאף געענט־פערט.

— זעהר גוט, מאיעסטעט. איך וועל אויפגעבען דיעזען סארט רייטען, אויב איהר וועט באראנטירען אז דער פיינד וועט אונז אטאקירען כלוין ווען. די זון וועט שיינען!

אין דעם רוסישיאפאנעזישען קריעג איז איהם אויסגעקומען צו בלייבען אין רוסלאנד ווייל עס איז געווען אונמעגליך איבערצופיהרען גענוג רוסישע סאלדאטען און עס איז ניט געקומען כיז צו איהם.

זעהר פיעל האט ברוסילאף גע־לערנט פון גרויס פירסט ניקאלאי. מיט וועמען ער איז שטענדיג געווען פערבונ־דען אין פון די גרויסע פראנטזויזישע מאר־

(פארזעצונג פון פיידזיש 5)